

тии искрено вярват, че с участието си в органите на властта ще предотвратят налагането на една чисто комунистическа програма, ще позволят да се избягнат крайностите в общественото развитие. Другите са реалисти. Те изхождат от максимата, че българската действителност и съотношението на силите в региона трябва да се приемат такива, каквито са².

Първият документ, с който българската опозиция официално обявява съществуването си, е писмото до министър-председателя, председателя на СКК и регентите в България от 26 юли 1945 г., с което се иска провеждане на изборите под контрола на СКК, „за да бъдат те наистина напълно свободни и демократични“ и „за да се проведат съгласно нашата Конституция (Търновската конституция) и принципите, прокламирани от Ялта“. Организирането на такъв контрол ще изисква отлагане на насрочените за 26 август 1945 г. парламентарни избори³.

Известни уточнения се налагат относно хронологическите граници на темата. Обикновено дейността на опозиционните партии се изследва в рамките на периода 1945–1947 г. – от легализирането на тези партии през есента на 1945 г. до забраната на БЗНС „Н. Петков“ на 26 август 1947 г.⁴ Традиционните буржоазни партии правят опити да възстановят своята дейност непосредствено след 9 септември 1944 г. Представителите на ОФ опозицията разглеждат отлагането на изборите, насрочени на 26 август, като етап в своята борба, започнала значително по-рано. В окръжно № 17 на БРСДП(о) от 29 септември 1945 г. се отбелязва: „Големите борби се увенчаха с успех и се стигна най-после до признание на политическите партии и разрешаване на печатните им органи⁵“.

Независимо от условияния характер на хронологическите граници 1945–1947 г. те са предпочетени, защото позволяват да се очертае конфронтацията между комунистическата партия и нейните опоненти, между социалистическите и антисоциалистическите сили в българското общество. В началото на 1947 г. американският политически представител М. Барнс информира Държавния департамент за затягане на полити-